

Meditacions: Diumenge de la cinquena setmana de Quaresma (Cicle A)

Reflexió per a meditar el cinquè diumenge de Quaresma. Els temes proposats són: l'espera de Jesús davant la mort de Llàtzer; el Senyor fa sortir Marta del sepulcre; la resurrecció de Llàtzer: abraçar la vida que ofereix Crist.

JESÚS sap que s'acosta la seva hora. Ho ha anunciat ja en diverses ocasions als seus deixebles (cf. *Jo* 8,

21; 13, 33-38). Malgrat aquests avisos, és conscient que serà un moment difícil de comprendre per a ells. Per això, per consolidar la fe dels apòstols, quan rep la notícia de la malaltia del seu amic Llàtzer decideix esperar. I explica aquest comportament amb un motiu que, a simple vista, no resulta evident: «Aquesta malaltia no portarà a la mort, sinó a la glòria de Déu: per ella el Fill de Déu serà glorificat» (Jo 11, 4).

El Senyor no és insensible al patiment de Llàtzer, ni tampoc al de les seves germanes. Al contrari, el veiem plorar davant la tomba del seu amic un cop que Marta i Maria li han obert el cor i han compartit amb ell les seves penes i dolors. «Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà» (Jo 11, 21), li va exposar cruament Marta. Podem intuir que Crist no va acudir immediatament en rebre la crida

perquè volia donar al patiment d'aquestes persones una dimensió insospitada. Marta sabia que Llätzer podria tornar a la vida «a la resurrecció, el darrer dia» (Jo 11, 24), però no s'esperava tornar a gaudir de la companyia del seu germà ara mateix.

«Jesús podria haver evitat la mort del seu amic Llätzer, però va voler fer seu el nostre dolor per la mort dels nostres éssers estimats i, sobretot, va voler mostrar el domini de Déu sobre la mort. En aquest passatge de l'Evangeli veiem que la fe de l'home i l'omnipotència de Déu, l'amor de Déu, es busquen i, finalment, es troben»^[1]. Amb la seva espera Jesús respon al dolor més profund dels seus amics. No només retornarà la vida a Llätzer, sinó que els mostrarà que ell sempre té l'última paraula. Qui posa la seva esperança en Déu no té res a témer, ja que ell és «la resurrecció i la vida» (Jo 11, 25). «Res

no podrà preocupar-nos si decidim ancorar el cor en el desig de la verdadera Pàtria: el Senyor ens conduirà amb la seva gràcia, i empenyerà la barca amb bon vent devers unes ribes tan clares»^[2].

PODEM imaginar la tristesa que va omplir la llar de Betània quan Llätzer va morir. Aquella casa que tants moments d'alegria havia acollit es troba ara marcada pel dolor. Marta i Maria s'ajudarien mútuament a portar aquest patiment, accentuat també per l'absència de Jesús; no ja només perquè potser hauria curat Llätzer, sinó perquè la seva sola presència les ompliria de consolació. Per això, «quan Marta va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l» (*Jo* 11, 20). La tristesa de Marta no la va portar a tancar-se en si mateixa, a donar

contínuament voltes a allò que no entenia i l'omplia d'amargor.

Senzillament, va anar a explicar a Crist el motiu de la seva pena: «Si haguessis estat aquí...» (Jo 11, 21).

Era un lament similar al del salmista: «Des de l'abisme et crido, Senyor; Senyor, escolta el meu clam; escolta, estigues atent al meu clam que et suplica» (Sl 130, 1-2).

El primer *miracle* que *obra* Jesús és, en cert sentit, el de fer sortir del sepulcre Marta. No li retreu ni una sola de les llàgrimes vessades per la mort del seu germà. En aquest moment de dolor li adreça unes paraules que busquen consolidar el motiu de la seva esperança. «Jo soc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus, això?» (Jo 11, 25-26). En aquestes circumstàncies, podríem dir que no sembla la pregunta més indicada. Marta no està en les millors

condicions emocionals per afirmar allò que li proposa Jesús. Això no obstant, respon: «Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món» (Jo 11, 27). Enmig del plor, Marta continua tenint fe. Independentment de si el seu germà viu o no, ella ja creu que qui està amb Crist no morirà. La tristesa per la mort de Llätzer i la incomprensió per la inacció del seu amic no li han impedit reconèixer que Jesús és el Messies, aquell que dona sentit a la seva vida. Sant Josepmaria, que va experimentar en moltes ocasions un dolor similar al de Marta, va escriure: «Per misèria meva, em queixava jo a un amic que sembla que Jesús està de pas... i que em deixa sol. A l'instant, he reaccionat amb dolor, ple de confiança: no és pas així, Amor meu: jo soc el qui, sens dubte, es va apartar de Tu: ¡mai més!»^[3].

.....

QUAN Jesús va arribar al sepulcre va demanar als allí presents que traguessin la pedra. Marta, en canvi, va mostrar certa reticència: «Senyor, després de quatre dies, ja deu fer fortor» (Jo 11, 39). El Senyor, que encara tenia recent la conversa que havia tingut amb ella, va respondre: «¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?» (Jo 11, 40). Llavors van retirar la pedra i Jesús, després d'adreçar-se al seu Pare, «cridà amb veu forta: Cridà amb tota la força: Llàtzer, surt a fora! I el mort sortí, lligat de peus i mans amb benes d'amortallar, i la cara lligada amb un mocador» (Jo 11, 43-44).

Crist no es resigna als sepulcres que a vegades ens hem construït, en el nostre cas, amb errors o ofuscacions. Com a Llàtzer, ens convida a sortir de la tomba per abraçar la vida que ell ens ofereix. «Ens crida insistentment a sortir de la foscor de la presó en la qual estem tancats,

accontentant-nos amb una vida falsa, egoista, mediocre»^[4]. Però compta amb la nostra llibertat per acollir o no aquesta crida. No ens obliga a aixecar-nos. Ell ens allarga la mà i espera que nosaltres l'agafem.

«Llàtzer ressuscità perquè va sentir la veu de Déu: i de seguida va voler sortir d'aquell estat. Si no s'hagués «volgut» moure, s'hauria mort de nou. Propòsit sincer: tenir sempre fe en Déu; tenir sempre esperança en Déu; estimar sempre Déu..., que no ens abandona mai, ni que estiguem podrits com Llàtzer»^[5].

L'evangelista conclou aquesta escena assenyalant que «molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, van creure en ell» (*Jo* 11, 45). Ara els apòstols i les germanes entenen per què el Senyor no va decidir venir abans. No solament ells han enfortit la seva fe i la seva esperança, sinó que a més moltes altres persones han

començat a creure en ell. Des d'aleshores, els germans de Betània seran testimonis de la vida que Jesús ofereix als qui creuen en ell. Així va viure també la Mare de Déu. Podem recolzar-nos en la seva fe perquè sapiguem transmetre als altres l'alegria de deixar entrar Crist al sepulcre del nostre cor.

^[1] Francesc, Àngelus, 29-III-2020.

^[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 221.

^[3] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 159.

^[4] Francesc, Àngelus, 6-IV-2014.

^[5] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 211.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-diumenge-de-la-cinquena-
setmana-de-quaresma-cicle-a/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-diumenge-de-la-cinquena-setmana-de-quaresma-cicle-a/)
(17/03/2026)